

ת"פ 22412/05/11 - מדינת ישראל נגד נ.ב.

בית משפט השלום בנתניה
ת"פ 22412-05-11 מדינת ישראל נ' ב'
בפני כב' השופטת גלית ציגלר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
נ.ב.

13 אפריל 2014

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד טל חיים ניסנוב

ב"כ הנאשם עו"ד ליעד ידין

גזר דין

1. הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן, לפיו ביום 11.8.10 הוא הגיע לבית החולים לניאדו בנתניה לצורך קבלת טיפול רפואי, ובעת בדיקתו איים על אחת האחיות במקום שיבעט בה, ואחר כך המשיך להתנהג בצורה בלתי הולמת, קילל את הרופא ואת הצוות הרפואי, איים כי הם עוד ישמעו ממנו, ואחר כך היכה את הרופא.

הנאשם לא הסתפק בכך, פנה לדלפק האחיות והשליך את המסמכים שהיו שם לכל לעבר, וכשהגיע למיון אחד ממאבטחי בית החולים ודרש ממנו לעזוב את המקום, סירב לכך הנאשם, היכה את המאבטח באגרוף לחזהו ולפניו, ואחז בספסל בעודו מתקרב אל המאבטח.

ב"כ הצדדים הגיעו להסדר טיעון, כך שכתב האישום תוקן, הנאשם הודה והורשע בעבירות של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק, איומים לפי סעיף 192 לחוק, העלבת עובד ציבור לפי סעיף 298 לחוק ותקיפת רופא לפי סעיף 382 א' (ג) לחוק העונשין, ונשלח לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר בעניינו, אם כי לא היו הסכמות עונשיות בין הצדדים.

2. עובר להסדר ובמסגרת ההליך התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית לגבי הנאשם, ובה נמצא כי הוא כשיר לעמוד לדין. עם זאת, ניתן היה להיווכח כי הנאשם סבל מבעיות נפשיות שונות, מניסיונות אובדניים, ובתקופה שבין החודשים פברואר ועד נובמבר 2010 היה מאושפז מספר פעמים בבית חולים לב השרון לצורך קבלת טיפול במחלקה לתחלואה כפולה.

עמוד 1

מסתבר, כי בזמן היותו מאושפז ומקבל טיפול נפשי במחלקת יום בלב השרון, הוא היה תחת השפעת אלכוהול וביצע ניסיון אובדני, ועל כן פונה לבית החולים לניאדו לקבלת טיפול רפואי, ושם התרחש האירוע נשוא כתב האישום. לאחר סיום הטיפול הרפואי, אושפז הנאשם במחלקה המוגנת בבית חולים לב השרון, עד ששוחרר משם כשלושה חודשים לאחר מכן (חוות דעת מיום 7.5.12).

3. הנאשם יליד 1960, פרוד מאשתו וחי עם בת זוג אחרת, ממנה יש לו שני ילדים צעירים. מהתסקיר שהתקבל עולה כי הנאשם חסר דיור, אינו עובד, ובשל מצבו הבריאותי הוא מתקיים מקצבת ביטוח לאומי.

עוד עלה מהתסקיר, כי בשל פטירת בתו ממחלה, הדרדר מאד מצבו הנפשי, החלה אצלו גם בעיית האלכוהול, והוא הפסיק לעבוד וצבר חובות רבים.

בפני קצינת המבחן לקח הנאשם אחריות על מעשיו, אך הסביר זאת במצבו הנפשי ובהשפעת האלכוהול על התנהגותו, כאשר ניסיונות גמילה שונים שעשה בעבר לא צלחו.

קצינת המבחן מצאה כי לא ניתן לסייע לנאשם שכוחותיו דלים, ונמנעה מהמלצה בעניינו (תסקיר מיום 29.1.13).

4. עמדת המאשימה מלכתחילה היתה לעתור לעונש מאסר אותו ניתן לבצע בעבודות שירות, ומבלי להביע עמדה עונשית הופנה הנאשם לקבלת חוות דעת הממונה.

בחוות הדעת שהתקבלה נמצא כי מבחינה רפואית הנאשם אינו כשיר לבצע עבודות שירות.

5. עובר לטיעונים לעונש העיד מטעם הנאשם מר אבי חכמון, אשר סיפר כי הוא מכיר את הנאשם למעלה מעשרים שנה, מעריך את יכולותיו המקצועיות ומודע לבעיות השונות מהן הוא סובל.

למרות האמור החליט העד לעזור לנאשם, והוא מעסיק אותו כמנהל באתר עבודה, ומרוצה מאד מתפקודו.

6. ב"כ המאשימה טענה כי מדובר על עבירות חמורות, והגם שתיוקון 113 לחוק העונשין לא חל במקרה זה, יש לפעול ברוחו ולקבוע ענישה הולמת למעשיו האלימים של הנאשם, ענישה שתכלול עונש של מאסר בפועל וענישה צופה פני עתיד.

מנגד טען ב"כ הנאשם, כי יש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם כעולה מחוות הדעת והתסקיר, ממצבו הנפשי ביום האירוע, מהעובדה שלמרות כל אלו אין לו עבר פלילי והוא לא הסתבך עם החוק עד לאותו יום, וגם כי האלימות לא היתה ברף הגבוה, ולא נגרמו חבלות למי מהמעורבים.

בנסיבות אלה ביקש כי בית המשפט יסתפק בעונש צופה פני עתיד.

7. אין ספק כי מעשיו של הנאשם ביום האירוע היו פרץ של אלימות כלפי כל מי שבא עימו במגע בבית החולים. הנאשם השתולל בחדר המיון, איים, דיבר בצורה בוטה, תקף את הרופא ואת המאבטח והתנהגותו היתה מאיימת ומפחידה, כשחומרה נוספת עולה בשעה שהאלימות היתה מופנית כלפי הצוות הרפואי אשר ניסה לסייע לו.

בתי המשפט אשר נדרשו למעשים כאלו, קבעו כי מדובר בעבירות חמורות ואין להשלים עם מצב שבו רופא או מי מהצוות הרפואי יחוש מאוים בגלל מטופל או בני משפחתו, והגם שמטבע הדברים מי שמגיע לבית החולים נמצא במצב רגיש או בסערת רגשות, אין כל סיבה לנקוט בדרכי אלימות, ויש להרתיע מפני מעשים שכאלה.

בחינת הפסיקה מעלה כי נאשמים שהיו מעורבים בעבירות כלפי רופאים ועובדי ציבור, נדונו לעונשים שנקו בין מאסר על תנאי ועד לעונשי מאסר בפועל שרוצו בדרך של עבודות שירות, הכל בהתאם לטיב ההתנהגות המאיימת, מהות התקיפה ותוצאותיה (ת"פ 21208-03-12 מדינת ישראל נ' סימנטוב

(מיום 9.9.12); ת"פ 23550-12-10 מדינת ישראל נ' ממן (מיום 5.10.11); ת"פ

13206-01-13 מדינת ישראל נ' בר קליפה (מיום 7.11.13)).

8. בבואי לבחון את העונש הראוי לנאשם זה, ברור כי עומדות לנגד עיני חומרתן של העבירות, הצורך בגמול עליהן, וההרתעה הנדרשת כלפי הרבים.

עם זאת, לא ניתן להתעלם גם מנסיבות ביצוע העבירות ומנסיבותיו האישיות של הנאשם. ניתן להבין כי באותו מועד היה הנאשם בטיפול נפשי בבית חולים פסיכיאטרי, הוא היה תחת השפעת אלכוהול וניסה להתאבד, ובמצב כזה הגיע לטיפול רפואי בבית החולים לניאדו.

הנאשם כבן 54, ללא עבר פלילי, ולמרות מצבו הנפשי כמתואר בחוות הדעת ובתסקיר, ולמרות בעיות האלכוהול, לא הסתבך בפלילים עד ליום האירוע, וזוהי לו הפעם הראשונה שהוא עומד לדין.

הנאשם הודה בביצוע המעשים, לקח אחריות והביע צער עליהם, חסך זמן ומשאבים ציבוריים, כמו גם את זמנם של העדים עובדי בית החולים.

כתב האישום כנגד הנאשם תוקן, נמחקו ממנו עובדות והוראות חיקוק, באופן שיש בהם כדי להקל מנסיבות האירוע, ויש לציין כי איש מהמעורבים בתקיפה לא נפצע או נחבל כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

תסקיר שירות המבחן שניתן לפני כשנה, מלמד על מצב משפחתי ונפשי לא פשוט, אולם מהעדות שנשמעה בפני בית המשפט ומדברי הנאשם עצמו, התברר כי חל שינוי במצב זה, הנאשם השתלב במקום עבודה קבוע, הוא מוכיח יכולת מקצועית, ומעבידו מר אבי חכמון, מסר שהוא מעריך את עבודתו ומקצועיותו, זקוק לו ומרוצה מתפקודו, ובמהלך תקופת העסקתו לא התגלתה התנהגות חריגה.

גם הנאשם העיד על עצמו כי הוא עסוק בשיקום האישי, במקום העבודה ובמשפחה, והביע חרטה על מעשיו.

מדובר באירוע שהתרחש לפני כ- 4 שנים, ומהתסקיר עולה כי זוהי אכן הסתבכותו היחידה של הנאשם.

9. לאור כל הנסיבות הללו, כאשר מצד אחד הענישה הנדרשת בגין עבירות האלימות שבוצעו, ומנגד כל אותם גורמים מקלים העומדים לזכותו של הנאשם, דומה כי ניתן לראות באירוע מעיין התפרצות חד פעמית ויחידה על רקע מצב נפשי, וזהו המקרה בו ראוי להתחשב בנאשם ולא למצות עימו את הדין.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. 8 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ג. הנאשם ישלם לכל אחד מהנפגעים בתקיפה, הרופא (עת/5) והמאבטח (עת/3) פיצוי בסך 1,500 ₪ (סך הכל 3,000 ₪).

הסכום יופקד בקופת בית המשפט עד יום 1.5.14.

ד. קנס בסך 1,000 ₪ שישולם עד יום 3.5.14.

לא ישולם הקנס במועדו, ירצה הנאשם 30 ימי מאסר תמורתו.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ג ניסן תשע"ד, 13/04/2014 במעמד הנוכחים.

גלית ציגלר, שופטת